

PENELOPE DOUGLAS

BIRTHDAY GIRL

a szülinapos lány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Ha felnősz, a szíved meghal.

– Allison Reynolds: *Nulladik óra* –

Kedves olvasó!

Ez a könyv érzelmileg nehéz témákkal foglalkozik, beleértve a hatalmi egyenlőtlenségeket és a nögyülőő nyelvezetet. Mindenkit arra biztatunk, aki úgy véli, hogy az ilyen tartalmak felzaklathatják, hogy gondoljon a lelki jólétére, amikor arról dönt, folytatja-e az olvasást.

LEJÁTSZÁSI LISTA

Alice Cooper: Poison
Bon Jovi: Bad Medicine
Bruce Springsteen: Glory Days
Bruce Springsteen: I'm on Fire
Bryan Adams: Run to You
Cake: The Distance
Def Leppard: Pour Some Sugar on Me
Don Henley: All She Wants to Do Is Dance
Hey Violet: Guys My Age
Joan Jett & the Blackhearts: I Love Rock 'n Roll
John Mellencamp: Hurts So Good
Melanie Martinez: Pity Party
Rick Springfield: Jessie's Girl
Robert Palmer: Addicted to Love
Sammy Hagar: The Girl Gets Around

1

Jordan

Nem veszi fel. Másodszor hívom negyedórán belül, és több üzenetet is írtam neki, mindhiába. Vajon emlékszik rá, hogy kettőre itt kéne lennie?

Megszakítom a hívást, és felpillantok a bárpult fölötti órára. Már majdnem éjfél van. Még két órát kell várnom, hogy a pasim eljőjön értem, mert abban a tudatban van, hogy még dolgozom.

És én még azt hittem, hogy ma este szerencsés meglepetésben lesz részünk azzal, hogy korábban végzek.

A francba!

Meg kell javíttatnom az autómat. Nem várhatom el, hogy mindig ő furikázzon.

A zene kitölti a teret körülöttem; tőlem jobbra vendégek nevetnek, balra a többi pultos tölti meg jéggel a hűtőt.

A tarkóm szúrni kezd a nyugtalanságtól. Ha nem veszi fel, akkor vagy elaludt, vagy nincs otthon. Mindkettő jelentheti azt, hogy mire eszébe jutsok, már túl késő lesz. Nem mindig ilyen megbízhatatlan, de nem ez lenne az első eset.

Azt hiszem, ez a baj azzal, ha egy barátoddal jössz össze. Azt gondolja, még egy gyilkosságot is megúszhat.

Kiveszem a felsőmet és az iskolatászkámat a sörcsap alatti szekrényből, és zsebre teszem a telefonomat. Felhúszom a flanelinget az ujjatlan felsőmre, begombolom, a végét pedig a farmerembe tűröm, hogy eltakarjam magamat. A jatt miatt picit szexin öltözködöm, de így biztosan nem sértálok ki innen.

– Hová mész? – kérdezi Shel sörcsapolás közben.

A főnökömré nézek. Szókére melírozott fekete haját összefogta a feje búbján, a felkarján körbe apró szívecsketetoválások.

– A Grand moziban a *Gonosz halottat* vetítik éjfélkor – válaszolom, ahogy becsukom a szekrényt, és átvetem a bőrtászkámat a vállamon. – Ott ütöm el az időt, amíg Cole-ra várok.

Kiönti a sört, és úgy néz rám, mintha több millió dolgot akarna mondani, de azt sem tudja, hol kezdje.

Igen, igen, tudom.

Bár ne nézne így rám! Jó esély van rá, hogy Cole nem lesz ott hajnali kettőkor, figyelembe véve, hogy most sem veszi fel a telefont. Tudom. Lehet, hogy részegen hever valamelyik barátjánál.

Vagy az is lehet, hogy otthon alszik, az ébresztőjét beállította, hogy ideérjen kettőre, és a telefonját egy másik szobában hagyta. Nem valószínű, de lehet. Két órája van még. Megkapja ezt a két órát.

A nővérem is dolgozik, és innen sem léphet le senki, hogy hazavigyen. Ma elég nyugis este van, és azért mehetek el én korábban, mert én vagyok az egyetlen, akinek nem kell egy gyereket sem eltartania.

Bár nekem is égető szükségem van a pénzre.

A táska pántját a mellkasomra szorítom, idősebbnek érzem magam tizennyolcnál.

Hát, már tizenkilenc vagyok, azt hiszem; már azt sem tudom, milyen nap van.

Veszek egy mély levegőt, ma estére félresöpöröm az aggodalmat. A korbelleiek közül sokan küzdenek anyagi gondokkal – nem tudják fizetni a számláikat, és kocsijuk sincs. Tudom, túl nagy elvárás, hogy mostanra már minden egyenesben legyen, de attól még ciki. Utálok kiszolgáltatott lenni.

És Cole-t sem hibáztathatom. Én döntöttem úgy, hogy a diákhitelemből megmaradt pénzt az ő autója javíttatására költöm. Ő is támogat engem. Volt, hogy csak egymásra számíthattunk.

Shel megfordul, és leteszi a sört a bárpultra Grady, az egyik törzsven-
dég elé. Fogja a pénzt, és miközben beteszi a kasszába, ismét rám néz.

– Nem működik az autód – mondja –, és sötét van odakint. Nem me-
hetsz gyalog a moziba. Az emberkereskedők épp ilyen dögös, szőke tini-
lányokra vadásznak.

Felhorkanok:

– Nem kéne annyit nézned a Lifetime csatornát!

Bár igaz, hogy elérhető távolságra vagyunk néhány nagyobb várostól,
és Chicago is csak pár órányira van, attól még ez itt a semmi közepe.

Felhajtom a pultot, és kisétálok a bárpult mögül.

– A mozi itt van a sarkon – mondom neki. – Tíz másodperc alatt ott
vagyok, ha úgy futok, mintha tétre menne.

Kifelé menet megpaskolom Grady hátát. Ősz lófarka meglibben, ami-
kor megfordul, és rám kacsint.

– Szia, kölyök! – mondja.

– Jó éjt!

– Jordan, várj! – kiabálja túl Shel a zenegépet, én pedig megfordulok.

Látom, hogy egy dobozt és egy kis dobozos bort vesz ki a hűtőből,
majd mindkettőt felém löki a pulton.

– Boldog születésnapot! – mondja vigyorogva, mintha tudná, hogy azt
gondoltam, megfeledezett róla.

Elmosolyodom, felemelem a Krispy Kreme-es doboz tetejét, amiben
fél tucát fánk lapul.

– Csak ezt tudtam a nagy rohanásban beszerezni – magyarázza.

Hé, ez is sütemény. Olyasmi. Nem panaszkodom.

Becsukom a dobozt, megemelem a bőrtáskám hajtókáját, és beleteszem
a zsákmányt, a bort és minden mást. Természetesen nem vártam senkitől
ajándékot, de azért jó érzés, hogy emlékezett rá. Cam, a nővérem biztos
egy csinos felsővel vagy egy szexi fülbevalóval lep majd meg holnap, mikor
találkozunk. Az apám meg valószínűleg valamikor a héten hív majd fel.

De Shel tudja, hogyan vidítson fel. Bár ahhoz elég idős vagyok, hogy
egy bárban dolgozzak, de inni még nem ihatok. A tőle kapott bor lesz a
ma esti kis kalandom.

– Köszönöm! – mondom, majd a pulton áthajolva nyomok egy pu-
szit az arcára.

– Vigyázz magadra! – válaszolja.

Bólintok, a faajtó felé indulok, és kilépek az utcára.

Az ajtó becsapódik mögöttem, a benti zene távoli lüktetéséé halkul, és a mellkasom behorpad, ahogy kifújom azt a sok levegőt, amit észrevétlenül bent tartottam.

Szeretem őt, de jó lenne, ha nem aggódna értem. Úgy viselkedik, mintha az anyám lenne, mindent meg akar oldani.

Bár azt hiszem, szerencsés lettem volna, ha ilyen anyám van.

A friss levegőtől felébredek, a késő esti hűvös időben libabőrös lesz a karom, az orromban pedig érzem a májusi virágok finom illatát. Lehajtom a fejemet, behunyom a szemem, és veszek egy jó nagy levegőt. A fuvallattól a hosszú frufrum az arcomat simogatja.

Közelednek a forró nyári éjszakák.

Kinyitom a szemem, balra, majd jobbra nézek. A járdák üresek, de az utca két oldalán autók sorakoznak. Az amerikai veteránok parkolója is tele van. A bingóest általában iszogatásba torkollik, és úgy tűnik, a régi motorosok még mindig tele vannak energiával.

Balra fordulok, kiveszem a hajgumit a hajamból, és hagyom, hogy a fűrtjeim lazán lógjanak. A hajgumit a csuklómra húzom, és elindulok.

Kellemes az éjszaka, bár egy kicsit csípős.

A bár minden szeglete tele van alkohollal, egész éjjel azokat szagolom.

Túl nagy a zaj, és túl sok a pillantás.

Felgyorsítok, mert izgatottan várom, hogy egy időre a sötét moziban rejtőzzenek el. Általában nem egyedül megyek, de amikor egy olyan régi, nyolcvanas évekbeli filmet adnak, mint a *Gonosz halott*, muszáj. Cole-t csak a különleges effektek érdeklik, és nem bízik egyetlen, 1995 előtt készült filmben sem.

Mosolygok, ahogy a szeszélyeire gondolok. Nem tudja, miről marad le. A nyolcvanas évek fantasztikus időszak volt. Egy teljes évtized tele felhőtlen szórakozással. Nem kell, hogy minden jelentőségteljes vagy komoly legyen.

Örülök, hogy elszabadulhatok, főleg ma este.

Ahogy bekanyarodom a sarkon, és a jegypénztár felé megyek, látom, hogy szerencsémre pár perccel előbb érkeztem. Utálok lemaradni az előzetesekről.

– Egyet kérek – mondok a pénztárosnak.

Kihalászom a zsebemből a ma este megkeresett jattot, és leszámolom a hét és fél dollárt. Nem mintha nem kéne kifizetnem a lakbért és egy halom számlát, ami a lakásban gyűlik Cole asztalán meg az enyémen, de nem hét dollár fog a földhöz vágni.

És amúgy is születnapom van, szóval...

Besétálok, elkerülöm a büfét, és egyenesen a kétszárnyú ajtó felé megyek. Csak egy mozi van a városban, és meglepő módon hatvan éve működik, annak ellenére, hogy tizenkét mozikomplexum épült a környező városokban. A Grand mozinak kreatív megoldásokkal kellett előrukkolnia, így kezdték el a maihoz hasonló klasszikus filmek éjfélti vetítését, de vannak kiöltözős bulik és privát partik is. Az iskola és a munka mellett nem sokat járok ide, de kedves és sötét hely, amikor el akarsz tűnni egy időre. Elszigetelt és csendes.

Ahogy belépek az ajtón, még egyszer megnézem a telefonomat, hogy Cole hívott vagy írt-e. Lehalkítom, és visszacsúsztatom a zsebembe.

A vásznon reklámokat kezdenek vetíteni, de a lámpák még égnek, így gyorsan körülnézek a teremben; pár magányos farkast látok magam körül. Jobbra a hátsó sorban egy pár ül, középen pedig pár srác – az illetlenül hangos nevetésük alapján nagyon fiatalok. A körülbelül háromezrészről kétszáznyolcvanöt még üres, és nekem megvan a kedvenc helyem.

Lesétálok öt vagy hat sort, és amikor találok egy ürest, beszlisszoló, és középtájon leülök. Leteszem a táskámat, és csendesen kihúzem a lila dobozos bort. A félhomályban elolvasom a címkét.

Merlot. Abban bízom, hogy fehérbor, de Shel biztos meg akart szabadulni ettől. Csak szabadtéri rendezvényeken szolgáljuk fel, amikor nem akarunk üvegeset használni.

Letekerem a kupakot, és azonnal megcsap a bor csípős bukéja. Egyetlen, a sommelier-k által divatosnak tartott illatot sem érzek. Nincs nyoma tölgynek „édes cseresznye erőteljes aromájával” vagy hasonlóknak. Lehajtom magam előtt a tálcat, kihasználom, hogy üres a sor, és felhúzem a lábaimat. A sütit az üres székek közötti karfára teszem.

Miután leteszem a dobozt, kiveszem a farzsebemből a telefonomat, hátha hív Cole, majd a tálcára teszem a bor mellé.

De feldöntöm velem a bort, ami végigfolyik a tálcán. A doboz a lábaim között leesik a földre. Próbálom a térdemmel elkapni, de helyette megrúgom a tálcat, így a nyitott bor kiömlik a padlóra.

– A francba! – mondom suttogva, majd fújtatni kezdek.

Mi a fene?

Leteszem a lábam, visszahajtom a tálcat, és a padlóra ereszkedem, hogy megkeressem a telefonomat. Ujjaimmal érzem a kiömlött bort, megdöbbenek, mekkora kuplerájt csináltam. Felpillantok a székek mögül, és látom, hogy a három srác egyenesen engem néz, ahogy feljűk csurog a bor.

Felsőhajtok. *Remek.*

A homlokomat veritékcseppek borítják. Felállok, kirántom a sálamat a táskámból, hogy beletöröljem az ujjaimat. Utálok, hogy tönkre kell, hogy tegyem, de nincs nálam zsebkendő.

Micsoda felfordulás!

Ennyit a kétórás nyugalmamról.

Körülnézek, hátha van egy jegyszédő, akinél van lámpa, bár egészen biztos vagyok abban, hogy ebben a moziban egy sincs, pláne nem az éjszaka közepén. Csak a telefonomon van világítás, a padló pedig teljesen sötét.

Senkit nem látok, így fogom a sálamat és a táskámat, és lemegyek a következő sorba. Benézek minden szék alá, hátha észreveszem a telefonomat. Miután nem találok sehhol, lemegyek a következő sorba, majd a következőbe, mert szinte biztos, hogy hallottam legurulni. Mivel a terem lejt, jó messzire is gurulhatott. *A francba!*

Lemegyek a következő sorba, leteszem a cuccomat, és négykézlábra ereszkedem. Bekukkantok a sorok alá jobbra és balra, a kezemmel tapogatózom. Egy hosszú, farmernadrágos láb tűnik fel előttem, és ahogy felnézek, látom, hogy egy férfi az, aki éppen a szájához emeli a pattogatott kukoricával teli kezét. Lenéz rám felvont szemöldökkel.

– Elnézést – suttogom, és hajamat a fülem mögé simítom. – Elejtettem az italomat, és a telefonom valahova ide eshetett. Megengeded, hogy...

Egy pillanatra hezitál, majd pislog és felül.

– Ja, persze. – Arrébb tolja a tálcáját, és feláll, kihúz valamit a zsebéből. – Tessék.

Bekapcsolja a lámpát a telefonján, és guggolva világít be az ülések alá.

Azonnal észreveszem a telefonomat a mellette lévő ülés alatt, és felkapom. *Hála az égnek!* Mindketten felállunk, a vállam ellazul. Most nem tudtam volna újat venni. Végigsimítom az ujjam a kijelzőn, hogy megnézzem, nem repedt-e meg.

– Ez az? – kérdezi.

– Igen, köszönöm.

Kikapcsolja a lámpát, de felém nyúl, és végighúzza az ujját a telefonom alján. Odaemeli az orrához, és megszagolja.

– Ez... – mondja fintorogva – bor?

Lenézek a padlóra, látom, hogy a három sorral feljebb kiömlött italban áll.

– Jesszusom! – nézek fel rá. – Úgy sajnálom! Minden olyan lett?

– Semmi baj – mondja kuncogva, majd picit félrehúzott szájjal kilép a borból. – Nem tudtam, hogy itt árulnak alkoholt.

Fogom a sálamat, és letörölöm vele a telefonomat.

– Nem is – mondom neki csendesesen, hogy ne zavarjam a többi nézőt. – Épp most végeztem. A főnököm adta... – megrázom a fejemet, a szavakat keresem – hogy ünnepeljek.

– Ünnepelj?

– Pszt! – sziszegi valaki.

Mindketten a mögöttünk jobbra ülő srácra nézünk, aki a szeme sarkából figyel minket. Sem az előzetesek, sem a film nem kezdődött még el, és még csak nem is vagyunk takarásban, de úgy tűnik, zavarjuk őt. Visszamegyek a táskámhoz.

A nekem segítő férfi fogja az italát és a pattogatott kukoricáját, és utána jön. A tusfürdője illata megcsapja az orromat.

– Arrébb megyek, ki a borból – mondja.

Pár sorral alattam leül, felpillant rám, majd vissza arra a helyre, ahol eljtettem a telefonomat és a bort.

– Ide is ülhetsz – mutat a mellette lévő székre. Valószínűleg rájött, hogy én is egyedül vagyok ma este.

– Köszönöm – válaszolom. – Inkább megyek...

Nem fejezem be a mondatot. Visszamegyek a táskámért a saját székemhez, amikor észreveszem, hogy egy fiú és egy lány lép be a moziba.

Lefagyok, amikor látom, hogy a terem másik végén a hátsó sor felé indulnak, majd lehuppannak egy székre.

A francia!

Jay McCabe. Cole-on kívül ő volt az egyetlen barátom, és Cole hozzá képest egy herceg. Sajnos még mindig szeret gonoszkodni velem, amikor csak alkalma adódik rá, és kizárt, hogy ma este megküzdök vele.

– Minden rendben? – kérdezi a férfi, aki a telefonjával világtott, amikor látja, hogy nem mozdulok. – Megígérem, nem fogok rád nyomulni. Túl idős vagy hozzám.

Ránézek, egy pillanatra megfélelkezem Jayről és a lányról. *Túl idős? Mi van?* Száznyolcvan centi magas, a pólója alatt kidudorodnak az izmai, és a feszes jobb felkarja tele van tetoválással. Sok ilyen pasit láttam a bárban, és egyetlen tizenkilenc évesre sem hasonlított. Legalább harmincnak kell lennie.

– Viccelek – horkan fel, szélesen vigyorog, amitől picit leesik az állam. – Ha nem akarod egyedül nézni a filmet, leülhetsz mellém. Így értettem.

Gyors pillantást vetek Jayre és a lányra, majd hirtelen egy csapat fiú nyomul át a kétszárnyú ajtón, jó nagy zajt keltve, ahogy belépnek a terembe. Látom, hogy Jay tekintete a lányról a hangzavar felé irányul, én pedig ösztönösen lehuppanok a férfi melletti székre, mert nem akarom, hogy Jay észrevegyen.

– Köszönöm – mondom a férfinak.

Érzem az exem jelenlétét a teremben, és felszínre törnek a régi emlékek. Eszembe jut, egyszer milyen sebezhetőnek éreztem magam miatta. Csak egy estét akarok, amikor nem gondolok semmire.

Hátradőlök, és próbálok ellazulni, de kinézek a szemem sarkából. A mellettem ülő ismeretlen férfi közelsége hirtelen olyan, mint egy lángoló máglya, amit lehetetlen figyelmen kívül hagyni.

Felé fordulok, és aggódva megkérdem:

– Nem vagy sorozatgyilkos, ugye?

Felhúzza szemöldökét, és rám néz.

– Te az vagy?

– Azok általában antiszociális fehér férfiak szoktak lenni.

Jóképpű férfi egyedül? Hmm...

Élesen rám néz.

– És pont úgy néznek ki, mint mindenki más – teszi hozzá gyanakvó hangon, ahogy végigmér.

A szemében látni a reklámok fényeit, egyikünk sem mozdul, de nem bírom tovább. Halk nevetésben török ki.

Végül felé nyújtom a kezem.

– Jordan vagyok. Bocsánatot kérek a bor miatt.

– Jordan? – ismétli meg, majd megrázza a kezemet. – Szokatlan név egy lánynak.

– Nem igazán. – Kényelmesen elhelyezkedem a székben, összefonom a karjaimat a mellkasom előtt, felemelem a lábaimat, és az előttem lévő két üres szék közötti résbe teszem őket. – Nem emlékszel, hogy így hívták Tom Cruise szerelmét a *Koktél* című filmben?

Kérdőn felvonja a szemöldökét.

– *Koktél?* – ismétlem meg. – A stílusos mixerkedésről szóló nyolcvannyolcas mozifilm?

– Ja, igen. – De bizonytalanságot látok a szemében, és nem vagyok meggyőződve arról, hogy tudja, mi az ördögről beszél.

– Szereted a nyolcvanas évekbeli filmeket? – kérdezem, finoman jelezve, hogy mit készülünk megnézni.

– Az *ijesztő* filmeket szeretem – pontosít, és odanyújtja a pattogatott kukoricáját. – Ez egy klasszikus film. És te?

– Én szeretem a nyolcvanas éveket. – Kiveszek egy marék kukoricát, és egyet a számba teszek. – A barátom utálja az ízlésemet a filmek és a zene terén, de én imádom. Mindig itt vagyok, amikor abból az évtizedből véltének valamit.

Furcsán érzem magam, hogy véletlenszerűen megemlítettem a barátomat, de nem akarom, hogy bármit félreértsen. Gyorsan rápillantok a bal kezére, szerencsére nem látok rajta jegygyűrűt. Nem lenne helyes egy házassági gyűrű mellett üldögelni.

Sokatmondó pillantással rám néz:

– A *Nulladik óra* a kedvenced, igaz? – kérdezi. – Ahogy John Hughes összes filmje.

– Gondod van a *Nulladik órával*?

– Az első tíz alkalommal nem volt velem bajom.

Elmosolyodok. Sokat *adják* a tévében, azt hiszem.

Felém hajol.

– A nyolcvanas évek az akcióhősök korszaka volt – mondja mély hangon, majd elhallgat. – Ezt el szokták felejteni az emberek. *Halálos fegyver, Die Hard, Terminátor, Rambo...*

– Jean-Claude Van Damme – teszem hozzá.

– Pontosan.

Elharapom a szám sarkát, hogy ne nevessek, de nem bírom ki, és felhorkanok.

Rosszállóan rám néz:

– Min nevensz?

– Semmin – válaszolom gyorsan, és bólogatok. – Van Damme remek színész, nagyon fontos filmekkel.

De nem bírom visszatartani a nevetést, mire ő felvonja a szemöldökét, mint aki tudja, hogy csak hülyéskedek.

Kuncogást hallok a hátam mögött, hátrafordulok, és látom, hogy Jay nem a vásznat nézi, hanem a lány felé hajol – egymásba feledkezve csókolóznak.

– Ismered őket? – kérdezi a férfi mellettem.

Megrázom a fejem. Nem kell tudnia a dolgaimról.

Elcsendesedünk, megeszem a kezemben maradt pattogatott kukoricát, hátradöntöm a fejemet, felnézek a mennyezetre és a felettünk lévő antik arany boltívekre. Mellettem ül, én pedig lassan lélegzem, bár a szívem a torkomban dobog.

Miért vagyok ideges? Jay miatt?

Nem, nem is gondolok rá.

Körülöttünk beszélgetnek, várják, hogy elkezdődjön a film, de nem hallom, mit mondanak, és nem is érdekel igazán. Érzem a bőröm melegét.

– Mit tanulsz a Doral State-ben? – kérdezi a férfi.

Meglepetten nézek rá. Honnan tudja, hova járok?

Sorozatgyilkos.

De aztán a padlón lévő táskám felé biccent, és látom, hogy ott lóg rajta az egyetemi emblémával ellátott kulcskarikám.

Basszus!

Felülök.

– Tájépítészetet – válaszolom neki. – Szeretném széppé varázsolni a külső tereket.

– Ez bájos gondolat. Én az építőiparban dolgozom.

Félmosolyra húzom a számát.

– Akkor te a belső tereket varázsolod szebbé.

– Nem igazán.

Nevetek a közönyös hangnemén. Olyan, mintha unná, amit csinál.

– *Funkcionálissá* teszem őket – javít ki.

Mogyoróbarna szemével melegen és áthatóan néz rám, majd egy pillanatra az ajkamra néz, én meg bizsergést érzek a hasamban. Gyorsan elfordítja a tekintetét, én pedig lesütöm a szemem, alig kapok levegőt.

A torkomat köszörülve előrehajolok, és kihúzom a fánkkaal teli dobozt a táskámból, majd kihajtom a tálcát, és kinyitom a dobozt.

Az édes illat azonnal megüti az orromat, a gyomrom pedig korogni kezd.

Felnézek a vetítőablakra, azon tűnődve, vajon hamarosan elkezdődik-e a film, mert arra tartogattam őket, de már éhen halok.

Érzem a férfi pillantását magamon. Ránézek, és elmesélem a fánkkaal történetét.

– Születésnapom van. A bor mellett a főnököm megvette nekem az egyetlen olyan sütit, amelyet autós étteremben be lehet szerezni.

Felemelek egyet, és hátradőlök. A lábamat visszateszem az előttem lévő karfára.

– Mind a hat fánkkaal meg fogod enni? – kérdezi.

A kezem megáll öt centire a számtól, majd rápillantok.

– Undorítónak találnád, vagy mi?

– Nem, csak azon tűnődtem, kaphatok-e egyet.

Mosolygok, és a doboz felé intve jelzem neki, hogy szolgálja ki magát.

Kiveszi a mázasat; nem tudom, hogy azért választja-e azt, mert nem szereti a cukorkásat, vagy azért, hogy meghagyja nekem a különlegeset, de bármelyik is legyen, tetszik. Hátradőlünk enni, de nem bírom ki, hogy olykor-olykor ne pillantsak rá.

Világosbarna haja van, szeme kéknek, zöldnek vagy mogyoróbarnának tűnik, attól függően, hogy milyen fény éri a vászonról. Ovális arca picit borostás, orra hegyes. A tekintetem ezután a szögletes állkapcsára irányul, nézem, ahogy a fánkkaal rága. Halvány vonalak vannak a szeme körül,

szóval lehet, hogy több mint harminc, de az is lehet, hogy sokat dolgozik a napon. Magas, erős, fitt és napbarnított. Hirtelen oldalra néz, mintha megérezné, hogy bámulom. Újra előrenézek.

A fenébe!

Nincs ezzel gond, nem? Normális, hogy vonzónak találunk másokat. Előfordul. Scarlett Johansson is vonzó. Ez nem azt jelenti, hogy érdekel.

Beleharapok a fánkba, és ismét oldalra nézek; a karját és a különböző tetoválásokat tanulmányozom. Fekete fogaskerekek és csavarok, mint egy robotcsontváz, ami azt sugallja, hogy a kilencvenes években volt gyerek, és ha jól látom, egy zsebóraszerűség is van rajta, ami látszólag ki akar törni a bőrből. Az egész egy zagyvalék mindenféle meghatározott tematika nélkül, de gyönyörű munka. Vajon mi lehet a történetük?

Ismét beleharapok a fánkba, a rózsaszín máz és a szívirványszínű cukorkák íze áramütésszerűen fut végig a számban, szívem szerint az egészet befalnám egyben.

– Nagyon szeretnék kockás hasat – mondom neki teli szájjal –, de ezek olyan finomak.

Nevetésben tör ki, és rám néz.

– Mi az?

– Semmi. Csak... – Félrenéz, olyan, mintha a szavakat keresné. – Csak elég érdekes vagy... vagy hogy is mondjam? – Megrázza a fejét. – Bocsánat, azt sem tudom, mit beszélek. – Majd hirtelen azt mondja: – Aranyos – mintha eszébe jutott volna –, aranyos vagy, úgy értem.

A gyomrom összerezzen, és érzem, hogy egyre forróbb lesz az arcom, mintha megint ötödikes lennék, amikor még bóknak számított, ha egy srác, akit kedvelsz, azt mondta, hogy aranyos vagy. Tudom, hogy a természetemre gondol, és nem a kinézetemre, de tetszik.

Befejezi a fánkot, és belekortyol az üdítőjébe.

– Szóval, mennyi vagy? – kérdezi. – Huszonhárom, huszonnégy?

– Persze, majd egyszer.

Nevetni kezd.

– Tizenkilenc – válaszolom végül.

Nagyot sóhajt, a tekintete a távolba réved.

– Mi az? – Megeszem az utolsó falatot, lesöpöröm a kezeimről a morzsákat, elterpeszkedem, és visszahajtom a fejem a székre.

– Bár újra ilyen fiatal lennék! – elmélkedik. – Mintha tegnap lett volna. Hány éves lehet? Nem lehetett olyan régen tizenkilenc. Tíz éve? Talán tizenkettő?

– Másképp csinálnál dolgokat, ha visszamehetnél? – kérdezem.

Mosolyt erőltet magára, majd komoly arccal néz rám.

– Hadd mondjak valamit... Amolyan jótanácsként, oké?

Figyelek rá, tekintetünk összeforr.

– Csapj a lovak közé! – mondja.

Mi?

Biztosan látja, hogy össze vagyok zavarodva, mert folytatja:

– Az idő széleseben telik – mondja –, és a félelem kifogásokat ad arra, hogy ne tedd meg azokat a dolgokat, amikre vágysz, pedig tudod, hogy meg kéne, hogy tedd. Ne kételkedj magadban, ne elemezzess, ne hagyd, hogy a félelem visszatartson, *ne* légy lusta, és ne másokat próbálj boldoggá tenni a döntéseiddel! Csak csináld, oké?

Felnézek rá, és úgy tűnik, sajnós csak ennyire vagyok képes.

Mosolyogni akarok, de a szívemet előntik az érzelmek, ami jó dolog, de valami olyat is érzek, amit nem tudok hova tenni. Mintha egyszerre árasztana el egy tucat különböző érzés, csak apró lélegzeteket tudok venni.

– Oké – suttogom neki.

Nem tudom, hogy azt mondtam-e, amit hallani akartam, vagy hallanom kellett, de leengedem a vállam, és megemelem az állam. Bármennyi ideig is tart ez az érzés, most egy kicsit bátrabb vagyok, ő pedig az új hőszám.

Nézem, ahogy előhúzza egy kis dobozt, és meggyújt egy gyufaszálat. Az apró láng fényesen ég. Beleszúrja az egyik fánkba. A Shel által kért rózsaszín máz – tudja, hogy ez a kedvenc színem – tündököl a fényben. A gesztustól melegség járja át a szívemet.

Leteszem a lábam, előrehajolok, behunyom a szemem, és kívánok egyet, majd elfújom a lángot.

De nem azt kívántam, amit általában szoktam. Az agyam teljesen üres, és nem jut eszembe semmi, amire szükségem van vagy vágyom, a mozin kívül. Csak erre tudok gondolni.

Visszaülünk, kényelembe helyezük magunkat. Mindketten veszünk még egy fánkot, ahogy a terem elsötétül, és a térhatású hangzás két oldalról csap meg minket.

A következő kilencven percben eszünk és nevetünk. Párszor eltakarom az arcomat, amikor tudom, hogy mi következik. Olykor felugrok, és nevetek rajta, amikor ő is így tesz, mert látszólag kínosan érzi magát. Egy idő után észreveszem, hogy a fejemet felé hajtom, ő meg a lábát teszi fel az előttünk lévő üres székre hátrahajtott fejjel. Teljes kényelemben vagyunk. Eszembe sem jut, hogy tartsam a távolságot.

Nem sokszor nézek másokkal filmet. Nem vagyok hozzászokva, hogy csendben üljek valaki mellett. Cole-lal az időbeosztásunk nem mindig összeegyeztethető. Camnek, a nővéremnek nincs sok szabadideje, és a legtöbb gimis barátommal egy éve megszakadt a kapcsolatom. Jó érzés együtt lógni valakivel.

A stáblistánál nem vagyok benne biztos, hogy miről is szólt a film. De régóta nem voltam ennyire nyugodt. Nevettem, mosolyogtam és viccelődtem, és mindenről megfeledeztem, amire nagy szükségem volt. Nem akarok még hazamenni.

Felgyújtják a lámpákat, én pedig lassan felülök, visszateszem a lábamat a földre, ahogy lenyelem a gombócot a torkomban, és rápillantok. Ő is felül, de alig találkozik a tekintetünk.

Felállok, a táskát a vállam köré teszem, és felszedem a szemetet.

– Pár hét múlva a *Poltergeist*et vetítik – mondja mögöttem, ahogy feláll, és ő is elkezdni szedni a szemetét. – Ha találkozunk, biztosan feljebb fogunk ülni.

Az orrom alatt mosolygok, a borra gondolok. Mindketten kimegyünk a sorból, és az ajtó felé tartunk, amikor feltűnik, hogy Jay és a lány már nincsenek sehol. Biztos elmentek, de őszintén szólva, már rég elfelejtettem, hogy itt vannak.

Poltergeist. Ez azt jelenti, hogy ő itt lesz? Így akarja közömbösen tudatni velem, ha esetleg én is el akarnék jönni?

Kizárt, hiszen tudja, hogy van barátom.

De csak arra tudok gondolni, hogy ha bármilyen okból Cole és én nem leszünk együtt egy hónap múlva, eljönnék-e a moziba, tudván, hogy ő itt lesz.

Hosszan és erősen pislantok, átjár a büntudat, ahogy kísételek a sorból. Valószínűleg itt lennék. Nincs túl sok „zsákmány” a városban, és jól éreztem magam ma este. Ez a férfi érdekes.

És jóképű.

És dolgozik.

A nővéremmel kéne összehoznom. Teljes rejtély számomra, hogyhogya nem tűnt fel eddig a radarján.

Utolsóként jövünk ki a moziterem ajtaján, megállunk az előtérben, és kidobjuk a szemetet.

Felpillantok rá, a szívem megáll, amikor a világosban meglátom magam előtt. A szeme mogyoróbarna. Határozottan. De az írisze körül inkább zöld.

Haját kevés zselével állította be, épp elég hosszú ahhoz, hogy az ujjaid végigsimítsd benne. A tekintetem a sima, napsütötte nyakára irányul. De nem látok fehér csíkot a pólója gallérja alatt. Az egész teste ilyen? Akaratlanul is a félmeztelenül fát kalapáló és cipelő képe jelenik meg a fejemben, és...

Megint behunyom a szememet, és a fejemet rázom. *Igen, hüha, oké.*

– Jobb, ha megyek – mondom neki, és megragadom a táskám szíját. – A barátom remélhetőleg a bárban vár már rám.

– A bárban?

– A Groundersben – válaszolom. Gondolom, ismeri a helyet. A város három bárjának egyike, bár sokan jobban szeretik a Poor Red'set vagy a sztriptízbárt, mint a lebujt, ahol dolgozom. – Ma este váratlanul kicsit előbb leléptem, ő visz haza, csak még nem értem el. De már biztos ott van.

Kinyitja az ajtót, és megtartja, amíg kimegyek rajta.

– Nos, remélem, azért jó születésnapod volt, a munka ellenére is – mondja.

Jobbra fordulok, a Grounders irányába, ő pedig balra indul.

– Köszönöm a társaságot! – mondom neki. – Remélem, nem tettem tönkre a filmet.

Egy pillanatig néz, légzése elnehezül, arcára kiül a szomorúság. Végül megrázza a fejét, elfordítja a tekintetét.

– Egyáltalán nem – mondja.

Egy pillanatnyi csend után lassan távolodunk egymástól, de egyikünk sem fordít hátat a másiknak.

A csend egyre hosszabb, a távolság egyre nagyobb, majd int egyet, és mindkét kezét a farzsebébe teszi.

– Jó éjt! – mondja.

Csak nézem őt. *Igen, jó éjt.*

Ezután megfordulok, a gyomrom görcsbe rándul.

Még a nevet sem tudom. Jó lenne ráköszönni, ha újra összefutunk.

De nincs időm elmélázni ezen, mert megcsörren a telefonom. Kihú-
zom a zsebemből, és meglátom Cole nevét a kijelzőn.

Megállok, és felveszem.

– Szia, a Groundersnél vagy? – kérdezem. – Mindjárt ott vagyok. – De
nem mond semmit. A nevéen szólítom: – Cole? Hé, ott vagy?

Semmi.

– Cole? – kérdezem hangosabban.

Megszakad a vonal. Vissza akarom hívni, mikor valaki megszólal a há-
tam mögött.

– A barátodat Cole-nak hívják? – kérdezi a férfi a moziból. – Cole
Lawson?

Megfordulok, és látom, hogy lassan felém sétál.

– Igen – felelem. – Ismered?

Egy pillanatilag tétovázik, mintha épp megbékélné valamivel, majd ki-
nyújtja a kezét, hogy végre bemutatkozzon.

– Pike vagyok. Pike Lawson.

Lawson?

Megáll egy pillanatra, majd hozzáteszi:

– Az apja.

Nem kapok levegőt.

– Mi? – kérdezem halkán.

Az apja?

Nagyra tátom a számat, majd megint becsukom. Ahogy rám tör a fel-
ismerés, más szemmel nézek a férfira.

Futólag mesélt Cole az apjáról – tudtam, hogy a környéken él –, de
nem szoros a kapcsolatuk, amennyire tudom. Cole rövid beszámolóit az
apjáról nem illenek arra a férfira, akivel ma este a moziban beszélgettem.
Ez a férfi kedves.

Könnyen el lehetett vele beszélgetni.

Azonkívül nem tűnik elég idősnek ahhoz, hogy legyen egy tizenkilenc
éves fia, az ég szerelmére!

– Az apja? – kérdezem.

Kurtán rám mosolyog, tudom, hogy erre a fordulatra ő sem számított.

Hallom, ahogy a zsebében rezegni kezd a telefonja, előveszi, és a kijelzőre néz.

– Ha most engem hív, bajban van – mondja, a telefonjára meredve. – Elvigyelek?

– Hová?

– Gondolom, a rendőrkapitányságra. – Felsóhajt, felveszi a telefont, és megindul előre. – Menjünk!

2

Jordan

– **N**em hiszem, hogy ez jó ötlet – mondom Cole-nak, ahogy kiveszem az egymásra rakott tejesdobozokat a kocsija csomagtartójából. – Potyalesőnek érzem magam.

A barátom furán felhúzza a szája bal oldalát.

– Akkor mit fogsz csinálni? – Rám néz, magához húzza a kinyitható rajzasztalomat, és felemeli. – A szüleidhez mész?

Táskás a szeme – valószínűleg az alváshiánytól –, ahogy mindketten a verandára hordjuk és lepakoljuk a dolgainkat Pike Lawson házánál.

Ez az új otthonunk.

Az elmúlt pár nap kész örület volt, nem tudom elhinni, hogy ez a férfi az apja. Mekkora ennek az esélye? Bárcsak picit másképp alakult volna az első találkozásunk vége, és nem a rendőrkapitányságra kellett volna elfurikáznunk hajnali kettőkor a fiáért – a barátoméért – a fogdába!

– Ne csináld, már megmondtam! – mondja Cole, miközben visszasétál a kocsihoz egy újabb adag holmiért. – Apám ajánlotta fel, hogy lakjunk nála. Csak be kell segítenünk a házimunkába, és így van esélyünk félretenni egy új lakásra. Egy jobbra.

Igaz. És mennyi gyerek költözik haza ilyen okból, majd végül a következő három évre ott is marad! Az apjának tudnia kellett, mire vállalkozik.

Én mindent meg fogok tenni, hogy mihamarabb elmenjünk, de Cole nem tesz félre semmit. Egy új lakás sok pénzbe kerül a foglalóval – amit az előző lakásban elvesztettünk a szőnyeg apró sérülései miatt – és a közüzemi díjakkal. Ha már megvan a lakás, Cole tud segíteni fenntartani, de az rajtam múlik, hogy odáig eljussunk.

Három nap telt el a mozi és a Pike Lawsonnal való találkozásom óta. Miután elhoztuk Cole-t, arra mentem haza, hogy a lakásunk egy merő káosz. Mint kiderült, egy késői születési bulit próbált nekem összehozni, de a barátaink – barátai – elkezdtek nélkülem az ünneplést. Tizenegy órára mindenki részeg volt, a pizza elfogyott, de azért hagytak egy szelet tortát nekem is, na.

Ahogy megpillantottam a lakást, be kellett mennem a fürdőszobába, hogy ne lássanak sírni.

Kiderült, hogy a bulin veszekedés tört ki. A szomszédok panaszkodtak a zaj miatt, Cole pofázott nekik, így őt és az egyik haverját bevitték a kapitányságra, hogy lecsillapodjanak. A főbélő, Mel azt mondta, hogy elege van, így Cole-nak mennie kell. Én maradhattam volna, de egyedül esélyem sincs fizetni. Pláne azután, hogy a múlt havi megtakarításomat a kocsija javíttatására költöttem.

És hála az égnek, hogy a zsaruk óvadék nélkül szabadon engedték, mert sehonnan sem tudtam volna kisajtolni száz dolcsit, kétezeröttszázat meg pláne.

– Te a fia vagy – emlékeztetem Cole-t, miközben megragadom az állólámpámat; az egyik olyan holminkat, amit nem vittünk raktárba, ugyanis Cole apja már berendezte az egyik üres szobáját. – De az, hogy én is itt lakom úgy, hogy ő fizeti a számlákat? Ez nem oké.

– Nos, én meg azt gondolom, az nem lenne oké, ha enélkül lennék mindennap – mondja pimasz mosollyal az arcán, és karját a testem köré fonja. Elengedem a lámpát, és mosolygok, elcsábulva a játékosságától, bár rosszul érzem magam. Már egy ideje túl nyugodt voltam, és elfelejtettem, milyen az, amikor a stressz minduntalan megtalál. Mostanában nem sokat nevetünk, és kezd egyre kevésbé természetes lenni.

De most látom a kisfiús csillogást a szemében, amitől olyan, mint a legimádnivalóbb tornádó, és azt kérdi: *Hát nem szeretsz?*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nekidönti a homlokát az enyémnek, ujjaimmal pedig szőke hajába túrok. Belenézek sötétkék szemébe, amely mindig úgy csillog, mintha épp eszébe jutna, hogy vár rá a hűtőben egy egész tál pite.

Megfogja a jobb kezemet, felhúzza közénk, én pedig átkarolom, mert jól tudom, mit csinál. Ujjaink összefonódnak, hüvelykujjaink egymás mellett vannak, mélyen a szemembe néz – ugyanazok az emlékek törnek ránk.

Külső szemlélő számára szkanderezésnek tűnhet, de mikor lenézünk, látjuk hüvelykujjainkat és a kicsi, borsó méretű sebhelyet, amivel mindketten egyetlen másik emberrel osztozunk. Elég buta történet – egy barátunk öccsének Nerf pisztolya okozta, ami túl kicsi volt a kezünkbe, és lehorzsolta a bőrt, mikor használni próbáltuk. Mindhárman nevtünk, mikor rádöbentünk, hogy a tenyerünk közepén pontosan ugyanolyan sebhelyünk van.

Már csak Cole és én vagyunk. Csak mi ketten. Két sebhely, nem három. – Maradj velem, oké? – suttogja. – Szükségem van rád.

Ritkán mutatja magát sebezhetőnek.

Egyszer nekem is szükségem volt rá, és ő mellettem volt. Sok mindent éltünk át együtt, mondhatom, hogy ő a legjobb barátom.

Ezért vagyok túl megbocsátó vele szemben. Nem akarok fájdalmat okozni neki.

És ezért hagyom, hogy rábeszéljen erre. Nem igazán akarok az apámhoz és a mostohaanyámhoz költözni, és úgyis csak a nyár végéig leszünk itt. Az ősszel érkező diákhitelemből és a nyáron félretett pénzemből újra ki tudok venni egy saját lakást. *Azt hiszem.*

Cole szorosan és csendben ölel. Tudja, hogy még mindig mérges vagyok rá a letartóztatása és a lakás tönkretétele miatt, de azt is tudja, hogy fontos nekem. Kezdek elgondolkodni azon, hogy vajon ez az egyik hibám-e. Az biztos, hogy az egyik gyengeségem.

Lenyúl, és megmarkolja a fenekem, majd a nyakamba csókol. Felsőhajtok, ahogy egyre közelebb jön, majd felnevetek, és kihámozom magam a karjaiból.

– Elég! – suttogom oda szemrehányóan, ahogy idegesen a mögöttem lévő kétszintes házra pillantok. – Már nem csak ketten vagyunk.

Önelégülten mosolyog.